

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-354)

Oct (2) / 2021

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்6
3. தத்வ த்ரயம்.....8
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....13
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....20

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 174)

37. முஷ்டிம் விதர்ஜநீம் க்ருத்வா தர்ஜநீம் தர்ஜஸம்ஸ்திதாம்
பரிதோ ப்ராமயேத்வஹ்நிம் த்யாயந் ப்ராகார ஸம்ஸ்திதம்

பொருள் – கை விரல்கள் அனைத்தையும் முஷ்டியில் மடக்கி, ஆள்காட்டி விரல்களை மட்டும் எச்சரிப்பது போன்று நீட்டியபடி, த்யானத்தில் ஆழ்ந்துள்ள உபாஸகன், கீழே உள்ள அக்னியைத் தனது கரங்களால் சுற்றவேண்டும்.

38. அந்யோந்ய ஸம்முகே பாணிதலே வை தக்ஷிணோத்தரே
கநிஷ்ட அங்குஷ்டயோரக்நே ச்லிஷ்டே தீர்க்காஸ்ததாபரா:

பொருள் – அதன் பின்னர் இரண்டு உள்ளங்கைகளையும் ஒன்றுடன் ஒன்று பார்க்கும்படியாக வைத்து, சுண்டு விரல் மற்றும் கட்டை விரல் ஆகியவற்றின் நுனிகள் தொடும்படியாகச் செய்து, மற்ற அனைத்து விரல்களையும் நேரே இருக்கும்படியாக வைத்து, தனது கைகளை ஒரு வட்டம் வரைவது போன்று சுற்ற வேண்டும்.

39. பரிதோ ப்ராமயேதேவம் சக்ர முத்ரேயமீரிதா
அங்க முத்ராஸ்து வக்ஷ்யதே சக்திக்ராஸமநும் ச்ருணு

பொருள் – இது “சக்ர முத்ரை” எனப்படும். அங்கமுத்ரை குறித்து பின்னர் கூறப்படும். அடுத்து சக்திக்ராஸம் என்னும் மந்திரம் குறித்துக் கேட்பாயாக.

40. பவித்ரம் அநலாருடம் ஸவ்யாபி ப்ரணவாத் பரம்
மஹாஸுதர்சந இதி ஏவம் சக்ரராஜம் மஹாத்வகம்
41. தத: அஸ்தகதத் இதி அஸ்மாத் ஸர்வஜுஷ்ட பயங்கர
சிந்தி சிந்தீத்யத: பச்சாத்திந்தி பிந்தி ப்ரகீர்தயேத்
42. விதாரய த்வயம் பச்சாத் பரமந்த்ராந் க்ரஸ க்ரஸ
த்விர் பசுஷயேதி பூதாநி த்ராஸயேதி த்விர் உச்சரேத்
43. வர்மாஸ்த்ர வஹ்நிஜாயா: ஸ்யு: சக்திக்ரஸநக்ருந்மநு:
ஸ்வயம் ஸுதர்சநோ பூத்வா மந்த்ரம் உச்சாரயந் இமம்
44. சக்திம் முக ஹ்ருதாதிப்ய: பரஸ்யாக்ருஷயோத்தியா
ஷ்டசுஷரஸ்ய மந்த்ரஸ்ய ச்ருணு த்யாநம் புரந்தர

பொருள் – ப்ரணவத்தைத் தொடர்ந்து வருகின்ற பவித்ரம் (அதாவது “ப”) என்னும் சப்தமானது, அநலம் (அதாவது “ர”) என்பதுடன் சேர்க்கப்பட்டு, இதனுடன் வ்யாபிந் (அதாவது “ம்”) என்பது இணைக்கப்படுகிறது. அதன் பின்னர், “மஹாஸுதர்ஸந, சக்ரராஜ, மஹாத்வக” என்னும் சொற்கள் சேர்க்கப்படுகின்றன. இவற்றைத் தொடர்ந்து “அஸ்த கத ஸர்வஜுஷ்டபயங்கர சிந்தி சிந்தி” என்பதும், “பிந்தி பிந்தி” என்பதும் உச்சரிக்கப்படவேண்டும். பின்னர் “விதாரய” என்பது இருமுறை கூறப்பட்டு, “பரமந்த்ராந் க்ரஸ க்ரஸ” என்பது கூறப்பட்டு, “பசுஷய” என்பது இருமுறை கூறப்பட்டு, தொடர்ந்து “பூதாநி” என்று கூறப்பட்டு, “த்ராஸய” என்பது இருமுறை கூறப்பட்டு, வர்மத்துடனும் (அதாவது “ஹும்”) அஸ்த்ரத்துடனும் (அதாவது “பட்”), அக்னியின் மனைவி பெயருடனும் (அதாவது “ஸ்வாஹா”) முடிக்கப்படவேண்டும். இந்த மந்த்ரமானது சக்திக்ரஸநம் எனப்படும். இந்த மந்த்ரத்தை உச்சரித்தபடியே உபாஸகன் தன்னை ஸுதர்சனத்துடன் இணைத்து எண்ணி, தனது விரோதியின் சக்தியை, அந்த விரோதியின் இதயம் மற்றும் வாய் வழியாக உறிஞ்ச வேண்டும். இந்த்ரனே! அடுத்து ஆறு எழுத்து கொண்ட மந்த்ர த்யானம் குறித்துக் கூறக் கேட்பாயாக (இது ஸஹஸ்ரார மந்த்ரமாகும்).

விளக்கம் – இங்கு கூறப்பட்ட சக்திக்ராஸந மந்த்ரத்தின் முழு வடிவமானது, “ஓம் ப்ரம் மஹாஸுதர்ஸந சக்ரராஜ மஹாத்வக அஸ்த கத ஸர்வதுஷ்டபயங்கர சிந்தி சிந்தி பிந்தி பிந்தி விதாரய விதாரய பரமந்த்ராந் க்ரஸ க்ரஸ பக்ஷய பக்ஷய பூதாநி த்ராஸய த்ராஸய ஹும் பட் ஸ்வாஹா” என்பதாகும். இந்த மந்த்ரத்தை உச்சரித்தபடியே உபாஸகன் தன்னை ஸுதர்சனத்துடன் இணைத்து எண்ணி, தனது விரோதியின் சக்தியை, அந்த விரோதியின் இதயம் மற்றும் வாய் வழியாக உறிஞ்சுவதாக எண்ணவேண்டும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 41)

[விவேகன் ஸுமதியிடம்] ப்ரியமானவளே! ஹா! நற்குணங்களில் எந்தவிதமான மாற்றமும் அடையாத மனிதர்களைப் பீடித்து, அவர்கள் அடையும் துன்பத்தைக் கண்டு ரசிக்கும் இந்த காமம், க்ரோதம் மற்றும் லோபம் போன்றவர்கள், நல்ல வழியில் நடப்பவர்கள் எனக் கூறப்படுகிறார்கள். ஆனால் நாம் அந்த மனிதனுக்குப் பெரும் பேறு உண்டாக்க எண்ணுகிறோம்; அவனுக்கு, அனைத்து உயிர்களுடைய நண்பனாக எப்போதும் திகழ்வனும், அனைவரையும் மூன்றுவிதமான தாபங்களிலிருந்து காப்பவனும் ஆகிய பகவானுடைய கருணைப் பெற்றுத் தர முயல்கிறோம்; இப்படிப்பட்ட நாம் தகாத வழியில் செல்பவர்களாகக் கூறப்படுகிறோம். மனநலை குன்றிய இவர்களுடைய பேச்சு எவ்விதமாக உள்ளது! இவர்கள் அனைவரும் பரமாத்மாவின் அனுக்ரஹத்தைப் பெறும் பொருட்டு, உன்னுடன் இணைந்து மேற்கொள்ள இருக்கின்ற நோன்பை நோக்குவாயாக.

65. மஹத்யாரம்பே அஸ்மிந் மதுரிபு பதயா ஸம்ப்ருதத்ருதிர்

பஹிஷ்க்ருத்யாராதீந் ஸுமுகி பஹிரந்தச்ச பவத:

ஸமாதாவாதாய சஷபிதவ்ருஜிநம் சேஷத்ரிணமஹம்

பரப்ராப்தயா தந்யம் பரிணமயிதும் ப்ராப்தநியம:

பொருள் – (விவேகன் கூறுதல்) அழ்முகான நெற்றியைக் கொண்டவளே! இந்தப் பெரும் தொடக்கத்தில், மது என்ற அஸுரனை அழித்த பகவானுடைய கருணையால் தூண்டப்பட்டு, எனது உள்ளும் புறமும் உள்ள விரோதிகளை விரட்டிய பின்னர் செய்வது என்னவென்றால்: பகவானை த்யானிப்பதன் மூலமாக

அந்தப் புருஷனுடைய அனைத்து பாபங்களையும் விலக்கி, அவன் பகவானை அடையும்படிச் செய்து, அவனை மகிழ வைப்பதே ஆகும்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி – 52)

118. முன்புத்தை தந்மாத்திரைகளோடே கூடிக்கொண்டு உத்தரோத்தர தந்மாத்திரைகள் ஸ்வவிசேஷங்களைப் பிறப்பிக்கையாலே, குணாதிக்யமுண்டாயிற் றென்றும் சொல்லுவார்கள்.

அவதாரிகை – இனி, ஆகாசாதிகளில் பூர்வபூர்வத்தைப் பற்ற உத்தரோத்தர தத்வத்துக்கு குணாதிக்யமுண்டாகைக்கு மூலம் அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் – அடுத்து, ஆகாசம் முதலான பூதங்களில், அவற்றுக்கு முன்புள்ள தத்வம் மற்றும் அவற்றுக்கு முன்புள்ள தத்வம் என்பதை விளக்க, அவற்றுக்குப் பின்புள்ள தத்வம் மற்றும் அவற்றுக்குப் பின்புள்ள தத்வம் ஆகியவற்றின் குணங்களுடைய ஆதிக்கம் அதிகமாக உள்ள காரணத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (முன்புத்தை தந்மாத்திரைகள்) என்று தொடங்கி. அதாவது சப்த தந்மாத்திரைத்தாலே ஆவ்ருதமாய்க் கொண்டு ஸ்பர்ச தந்மாத்திரம் ஸ்வவிசேஷமான வாயுவை ஜநிப்பிக்கையாலே, வாயுவுக்கு ஸ்பர்ச சப்தங்களிரண்டும் குணமாயிற்று. இப்படி, சப்த தந்மாத்திரைத்தாலே ஆவ்ருதமான ஸ்பர்ச தந்மாத்திரைத்தாலே ஆவ்ருதமாய், அவை யிரண்டோடுங்கூடி நின்று, ரூப தந்மாத்திரம் ஸ்வவிசேஷமான தேஜஸ்ஸை ஜநிப்பிக்கையாலே, அத்தத்வத்துக்கு சப்த ஸ்பர்ச ரூபங்களாகிற மூன்று குணங்களு முண்டாயிற்று. இப்படி பூர்வ தந்மாத்திர த்வய விசிஷ்டமான ரூப தந்மாத்திரைத்தாலே ஆவ்ருதமாய், அவை மூன்றோடே கூடி நின்று ரஸ தந்மாத்திரம் ஸ்வவிசேஷமான ஜலத்தை ஜநிப்பிக்கையாலே, அதுக்கு சப்த ஸ்பர்ச ரூப ரஸங்களாகிற நாலு குணங்களு முண்டாயிற்று. இப்படி பூர்வ தந்மாத்திர த்ரய விசிஷ்டமான ரஸ

தந்மாத்தரத்தாலே ஆவ்ருதமாய்க் கொண்டு கந்த தந்மாத்தரம் ஸ்வவிசேஷமான ப்ருதிவியைப் பிறப்பிக்கையாலே, அதுக்கு சப்தாதிகளான அஞ்ச குணங்களும் உண்டாயிற்று என்கை.

விளக்கம் - சப்த தந்மாத்தரையால் மூடப்பட்ட ஸ்பர்ச தந்மாத்தரையானது, தனது குணத்தை உள்ளடக்கியதான வாயுவை உண்டாக்குவதால், வாயுவிிற்குத் தீண்டுதல் மற்றும் சப்தம் ஆகிய இரண்டு குணங்களுமே ஏற்பட்டது. இவ்விதம் சப்த தந்மாத்தரையால் மூடப்பட்டதான ஸ்பர்ச தந்மாத்தரையால் மூடப்பட்டதும், அவை இரண்டுடன் கூடி நிற்பதும் ஆகிய ரூப தந்மாத்தரையானது, தனது குணத்தை உள்ளடக்கியதான தேஜஸ்ஸை வெளிப்படுத்துகிறது. ஆகவே தேஜஸ்ஸிற்கு சப்தம், ஸ்பர்சம் மற்றும் ரூபம் ஆகிய மூன்று குணங்களும் உள்ளன. இவ்விதம் தனக்கு முன்புள்ள இரண்டு தந்மாத்தரையால் மூடப்பட்ட ரூப தந்மாத்தரையால் மூடப்பட்டதும், இந்த மூன்று தந்மாத்தரையுடன் கூடி நிற்பதும் ஆகிய சுவை தந்மாத்தரையானது, தனது குணத்தை உள்ளடக்கியதான நீரை வெளிப்படுத்தியது. ஆகவே நீருக்கு சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம் மற்றும் சுவை ஆகிய நான்கு குணங்களும் உள்ளன. இவ்விதம் தனக்கு முன்புள்ள மூன்று தந்மாத்தரையால் மூடப்பட்ட சுவை தந்மாத்தரையால் மூடப்பட்டதும், இந்த நான்கு தந்மாத்தரையுடன் கூடி நிற்பதும் ஆகிய மண தந்மாத்தரையானது, தனது குணத்தை உள்ளடக்கியதான பூமியை வெளிப்படுத்தியது. ஆகவே பூமிக்கு சப்தம் போன்ற ஐந்து குணங்கள் உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - இத்தால் ஏகைககுண ஆசர்யமான ஆகாசாதி பூதங்களுக்கு குண விநிமயம் பஞ்சீகரண ப்ரயுக்தமானவோபாதி, உத்தரோத்தர பூதங்களில் குணாதிக்யமும் ஸ்வஸ்வ தந்மாத்தரங்களுக்குண்டான ஆவரண ப்ரயுக்தமென்றதாயிற்று என்றும் சொல்லுவார்களென்று கீழ்ச் சொன்னத்தோடே இத்தையும் ஸமுச்சயித்தருளிச் செய்கிறார்; இப்படி தத்வ வித்துக்கள் சொல்லுவார்களென்கை. “ஆகாசம் சப்த மாத்ரந்து ஸ்பர்ச மாத்ரம் ஸமாவிசத், ரூபம் ததைவாவிசத் சப்த ஸ்பர்ச குணாவுபெள; சப்தஸ் ஸ்பர்சச்ச ரூபஞ்ச ரஸ மாத்ரம் ஸமாவிசத்; தஸ்மாத் சதுர்குணா ஹி ஆபோ விசேஷாச்சேந்த்ரிய க்ரஹ:” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - ஆக, இதன் மூலம், “ஒரு குணத்தை மட்டுமே கொண்டதான ஆகாசம் முதலான பூதங்களுக்குப் பஞ்சீகரணம் போன்றவற்றால் குணச் சேர்க்கை ஏற்படுவது போன்று, அடுத்தடுத்து உள்ள பூதங்களில் ஏற்படும் குணங்களுடைய அதிகம் என்பது, அந்தந்த பூதங்களுடைய தந்மாத்தரைகள் மூலம் ஏற்படுகிறது என்றானது என்றும் கூறுவார்கள்”, என்பதைக் கீழே கூடியவற்றுடன் இதனையும் சேர்த்துக் கொண்டு அருளிச்செய்கிறார். இவ்விதமாக தத்வங்கள் குறித்து அறிந்தவர்கள் கூறுவார்கள் என்று கருத்து. ஆகாசம் சப்த மாத்ரந்து ஸ்பர்ச மாத்ரம் ஸமாவிசத், ரூபம் ததைவாவிசத் சப்த ஸ்பர்ச குணாவுபெள; சப்தஸ் ஸ்பர்சச்ச ரூபஞ்ச ரஸ மாத்ரம் ஸமாவிசத்; தஸ்மாச்ச: துர்குணாஹ்யாபோ விசேஷாச்சேந்த்ரிய க்ரஹ: - ஆகாசமானது சப்தம் மற்றும் ஸ்பர்சம் தந்மாத்தரைகளைப் பெற்றுள்ளது. அவ்விதமே, இரண்டாக உள்ளதான சப்தம் மற்றும் ஸ்பர்சம் ஆகிய குணங்கள், அக்னிக்குக் காரணமாக உள்ள ரூப தந்மாத்தரையை அடைகின்றன. சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம் ஆகிய குணங்கள், நீருக்குக் காரணமாக உள்ள சுவை தந்மாத்தரையை அடைகின்றன. எனவே இந்த்ரியங்களால் அறியப்படவல்லதாக உள்ளதும், சிறப்பையும் கொண்ட நீரானது நான்கு குணங்கள் கொண்டதாக உள்ளது - என்பது காண்க.

119. ஸத்வ சூந்யமாவது காலம்.

அவதாரிகை - உத்தேச க்ரமத்திலே சுத்தஸத்வ மிச்ரஸத்வங்களினுடைய ஸ்வரூபாதிகளைத் தெளியவருளிச் செய்தார் கீழ்; இனி, ஸத்வ சூந்யமாகிறது ஏது என்னுமாகாங்க்ஷயிலே அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதமாகத் தனது கருத்தை வெளியிட்ட அதே முறையில், சுத்தஸத்வம் மற்றும் மிச்ரஸத்வம் ஆகியவற்றின் ஸ்வரூபங்கள் குறித்து நன்கு விளங்கும்படியாக முன்பு அருளிச்செய்தார். அடுத்து ஸத்வ சூந்யம் என்றால் என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஸத்வ சூந்யமாவது காலம்) என்று. ஸத்வகுணம் ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், ஸத்வ சூந்யமென்றது ஸத்வாதி குண த்ரய

சூந்யமென்றபடி. இத்தால், கேவல ஸத்வமாயும், குண த்ரயாச்ரயமாயும் இருக்கிற அசித் த்வயத்தையும் பற்ற இது வ்யாவ்ருத்த ஸ்வரூபமாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் – இங்கு கூறப்பட்ட ஸத்வ குணம் என்பது, ராஜஸம் மற்றும் தாமஸம் ஆகியவற்றையும் கூறியதாகும். ஸத்வ சூந்யம் என்றால், ஸத்வம் போன்ற மூன்று குணங்களும் இன்றி இருத்தல். இதன் மூலம், வெறும் ஸத்வமாகவும், மூன்று குணங்களும் சேர்ந்துள்ளதாகவும் இருக்கின்ற இரண்டுவிதமான அசித்தை நோக்கும்போது, இது வேறுபட்டதாக உள்ளது என்று கருத்து.

120. இது, ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாய், கலா காஷ்டாதி ரூபேண பரிணமிக்கக் கடவதாய், நித்யமாய், ஈச்வரனுக்கு க்ரீடாபரிகரமாய், சரீர பூதமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இதினுடைய ப்ரகாரம் ஏது என்னுமாகாங்க்ஷயிலே சொல்லப்படுகிறது மேல்.

விளக்கம் – ஸத்வ சூந்யத்தின் தன்மை என்ன என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இது ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாய்) ப்ரக்ருதியென்கிறது அவ்யக்தத்தை. ப்ராக்ருதமென்கிறது வ்யக்தத்தை. ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு காலத்தவம் ஹேதுவாகையாவது, இவற்றை ஸ்வஸங்கல்பாதிகளாலே பரிணமிப்பிக்கிற ஸர்வேச்வரன், காலத்தினுடைய அவஸ்த்தா விசேஷங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து, அவ்வவ காலங்கள் வந்தவாறே இவற்றை நிர்வஹிக்கையாலே, இவற்றினுடைய பரிணாமங்களுக்கு இது அவச்யாபேக்ஷிதமா யிருக்கை.

விளக்கம் - ப்ரக்ருதி என்பது அவ்யக்தத்தைக் குறிப்பதாகும். ப்ராக்ருதம் என்பது கண்களுக்குப் புலப்படும் தத்வம். ப்ரக்ருதி மற்றும் ப்ராக்ருதம் ஆகியவற்றின் மாற்றங்களுக்குக் காலம் எவ்விதம் காரணமாக உள்ளது? இதற்கு விடை அருளிச்

செய்கிறார். இவற்றைத் தனது ஸங்கல்பம் மூலம் மட்டுமே மாற்றம் அடையச் செய்யும் ஸர்வேச்வரன், காலத்தின் செயல் நிலை சிறப்புகளை நோக்கிக் கொண்டிருப்பவனாக, அந்தந்த காலங்கள் வந்தவுடன் இவற்றை நிர்வாகம் செய்வதால், இவை மாற்றம் அடைவதற்குக் காலமானது மிகவும் இன்றியமையாத ஒன்றாக உள்ளது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 319)

4-9-8 காட்டி நீ கரந்துமிழும் நிலம் நீர் தீ விசம்புகால்

ஈட்டி நீ வைத்தமைத்த இமையோர் வாழ்தனி முட்டைக்

கோட்டையினிற் கழித்தென்னை உன் கொழுஞ்சோதியுயரத்துக்

கூட்டரிய திருவடிக்கள் எஞ்ஞான்று கூட்டுதியே

பொருள் - ப்ரளயத்தின் பின்னர் வருகின்ற ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் இந்த ஜகத்தை நீ வெளிப்படுத்துகிறாய்; அதன் பின்னர் மீண்டும் ப்ரளய காலம் வந்தவுடன் இந்த ஜகத்தில் உள்ள அனைத்தும், தங்களுடைய பெயர் மற்றும் ரூபம் ஆகிய வேறுபாடுகள் இன்றி மறையும்படிச் செய்கிறாய்; பின்னர் மீண்டும் வருகின்ற ஸ்ருஷ்டியின்போது, அவற்றை முன்பு இருந்தது போன்றே ஸ்ருஷ்டிக்கிறாய். இவ்விதம் நீ ஸ்ருஷ்டித்த நிலம், நீர், அக்னி, ஆகாயம் மற்றும் பூமி ஆகிய அனைத்தையும், பஞ்சீகரணம் என்னும் விதம் மூலம் ஒன்றாகத் திரட்டுகிறாய். இவ்விதம் “உட்புறத்தில் மறைவாக வைத்தும், வெளிப்புறத்தில் நான்முகன் முதலான கண் இமைக்காத தேவர்கள் வாழும்படியான இடமாகச் செய்தும்”, என்பதாக உண்டாக்கப்பட்டதும்; இரண்டாவது ஏதும் இன்றி உள்ளதும் ஆகிய அண்டம் என்ற இந்தக் கோட்டையிலிருந்து உனது மிகுந்த ஒளியுடன் கூடிய பரமபதத்தில், பெறுவதற்கு மிகவும் அரிதான உனது திருவடிகளில் எப்போது என்னைச் சேர்ப்பாய்?

அவதாரிகை – “நாமே செய்யப்புக, நீர் ‘வேண்டா’ என்றவாறேயன்றோ தவிர்ந்தது; இதுக்கு நம்மைக் காற்கட்டவேணுமோ?” என்ன; “செய்யக்கடவதாகில் அது என்று செய்வது?” என்கிறார். “எம்மா வீட்டுத் திறமும் செப்பம்” என்றாரே.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “இவ்விதம் உம்மை நாமே நம்முடைய திருவடிகளில் சேர்ந்துக் கொள்ள முயன்றபோது, நீவிர் வேண்டாம் என்று உரைத்த காரணத்தால் அல்லவோ அதனை நாம் தவிர்த்தோம்? இதற்கு நம்மை என்ன சொல்ல இயலும்?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “நீ செய்யப்போகிறாய் என்றால், அது எந்த நாளில்?”, என்கிறார். திருவாய்மொழி (2-9-1) – எம்மா வீட்டுத் திறமும் செப்பம் - என்றார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (காட்டி) ஐந்த்ரஜாலிகரைப்போலே; முன்பு தானேதானாம்படி இவற்றையடையத் தன்பக்கலிலே உபஸம்ஹரித்து ஸதவஸ்த்தமான ஜகத்தை, “ததா யதா பூர்வமகல்பயத்” என்கிறபடியே, இத்தையுண்டாக்கிக் காட்டி. (நீ கரந்துமிழும்) ஸ்ரஷ்டாவான நீயே ப்ரளயம் வந்தவாறே உள்ளே வைத்து ரசஷித்து, அது கழிந்தவாறே வெளிநாடு காண உமிழும். அன்றிக்கே, நீ கரந்து காட்டி, உமிழ்ந்து காட்டுமென்றுமாம். இப்படி உண்பது உமிழ்வதான ப்ருதிவ்யாதிகளாலே. (ஈட்டி) திரட்டி. த்ரிவ்ருத்தகரணத்தைச் சொன்னபடி. “ஸமேத்யாந்யோந்ய ஸம்யோகம் பரஸ்பர ஸமாச்ரயா”, இவை தனித்தனியும் காரியத்தைப் பிறப்பிக்கமாட்டா; கூடினாலும் ஸமப்ரதாநமாய், நிற்கில் காரியம் பிறப்பிக்கமாட்டாது. செதுகையும் மண்ணையும் நீரையுங் கூட்டி குலாலாதிகள் கடாதிகளைப் பிறப்பிக்குமாபோலே; பரஸ்பரம் காரணம் ஏகரூபமாய் நிற்கில் கார்யமும் ஏகரூபமாயிருக்குமிறே; தேவாதி கார்ய நாநாவித்யம் பிறக்கும்படி குண ப்ரதாநபாவேந நிற்கும். இப்படி இவற்றைத் திரட்டி இவற்றாலே. (நீ வைத்தமைத்த) நீ சமைத்து வைத்த.

விளக்கம் – (காட்டி) - யாரும் அறியாமல் சில பொருள்களை முன்பே விழுங்கிவிட்டு, அதனைப் பலரும் காண வெளிவிடும் இந்த்ரஜாலக்காரன் போன்று, தானே இவற்றை அழிக்கும்போது, அவை அனைத்தையும் தன்னுள்ளே அடக்கி. இருப்பைக் கொண்டது என்பதாக உள்ள இந்த ஜகத்தை, தைத்திரீயம் -

ததா யதா பூர்வம் அகல்பயத் - முன்பு இருந்தது போன்றே நான்முகன் படைத்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப உண்டாக்கிக் காண்பித்து. (நீ கரந்து உமிழும்) - இவற்றைப் படைத்த நீ, ப்ரளயம் வந்தவுடன் இவை அனைத்தையும் உள்ளே வைத்துக் காப்பாற்றி, ப்ரளயம் நீங்கியவுடன் மீண்டும் வெளியே விடுகிறாய். அல்லது, “அழித்தல், படைத்தல் ஆகிய இரண்டையும் காண்பித்து” என்றும் பொருள் கூறலாம். இவ்விதம் உட்கொள்ளுதல் மற்றும் வெளியேற்றுதல் என்பதாக உள்ள பஞ்சபூதங்களால். (ஈட்டி) - திரட்டப்பட்ட. அதாவது தரிவ்ருத்கரணத்தைக் கூறுகிறார். ஸ்ரீவிபு (1-2-54) - ஸமேத்ய அந்யோந்ய ஸம்யோகம் பரஸ்பர ஸமாச்ரயா - பஞ்சபூதங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து, அனைத்திலும் அனைத்தும் உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப, பஞ்சபூதங்கள் தனித்தனியாக நின்று எந்த ஒரு கார்யத்தையும் உண்டாக்க இயலாது; அவை ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்ந்தாலும், சரிசமமாகச் சேர்ந்தால் கார்யத்தை உண்டாக்க இயலாது. பதர் மற்றும் கூளம், மண், நீர் ஆகியவற்றை ஒன்றாகச் சேர்ந்து குயவர்கள் பானைகளை உண்டாக்குவது போன்று, இவையும் சேரவேண்டும். ஒரு பஞ்சபூதத்திற்கு மற்றொன்று காரணம் என்றுள்ளபோது, அவை அனைத்தும் சேர்ந்து ஒரே ரூபமாக இருக்கும் அல்லவோ? ஆனால் கார்யத்தில் வேறுபாடுகள் இருத்தல் வேண்டும் அல்லவோ? தேவர்கள் போன்ற பலவிதமான கார்யப்பொருள்கள் உண்டாகும்படியாக, பஞ்சபூதங்கள் அந்தந்த குணங்களுக்குத் தக்கபடியாகக் கலந்து நிற்கும். இவ்விதம் இவை அனைத்தையும் ஒன்றாகத் திரட்டி இவை மூலம். (நீ வைத்து அமைத்த) - நீ உண்டாக்கி வைத்த.

வ்யாக்யானம் - (இமையோர் இத்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகள் வன்னியம் செய்கிற அத்விதீயமான அண்டமாகிற கோட்டையினின்றும் என்னைப் புறப்படவிட்டு. கோட்டையாவது புறம்புள்ளாரால் புகுரவொண்ணாததுமாய், உள்ளுள்ளாரால் புறப்படவுமொண்ணாதே, புக்கவிடமும் புறப்பட்டவிடமும் தெரியாதாயிருக்குமதிறே. “துரத்யயா” என்றானிறே தானும். (என்னை) இக்கோட்டையிலேயகப்பட்டுப் புறப்பட வழியறியாதிருக்கிற என்னை. “மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே” என்று நீ சொன்னபடியே உன்னையே பற்றின என்னை.

விளக்கம் - (இமையோர் இத்யாதி) - நான்முகன் முதலானவர்கள் அமர்ந்து அரசாட்சி செய்வதும், இரண்டாவது என ஏதும் இல்லை என்பதுமாக உள்ள அண்டம் என்ற கோட்டை. அதன் உள்ளிலிருந்து என்னை புறப்படும்படிச் செய்து. கோட்டை என்றது ஏன்? கோட்டை என்றால், அதன் உள்ளே இருப்பவர்களால் வெளியேற இயலாதபடியும், உள்ளே இருப்பவர்களால் வெளியே செல்ல இயலாதபடியும் உள்ளதாகும்; அதாவது, புகுந்த இடமும் புறப்பட்ட இடமும் அறியாதபடி உள்ளதாகும். கீதை (7-14) – துரத்யயா - அரிதானது - என்றான். (என்னை) – இந்தக் கோட்டையில் அகப்பட்டுக் கொண்டு, இதிலிருந்து வெளியேற வழி தெரியாதபடி உள்ள என்னை. கீதை (7-14) – மாம் ஏவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே - யார் என்னையே சரணம் என்று புகுகிறார்களோ அவர்கள் இந்த மாயையை எளிதாகக் கடக்கிறார்கள் - என்று நீ கூறியபடி, உன்னை மட்டுமே சரணம் புகுந்த என்னை.

வ்யாக்யானம் - “உம்மை இத்தைக் கழித்துக்கொடு போகச் சொல்லுகிறது எங்ஙனே?” என்ன, (உன் கொழுஞ்சோதியுயரத்து) அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார கந்தமாய், சுத்தஸத்தவமயமாய், நிரவதிக தேஜோரூபமான பரமபதத்திலே. (கூட்டரிய திருவடிக்கள்) ஸ்வயத்தத்தால் துஷ்ப்ராபமான திருவடிகளை. (எஞ்ஞான்று) “மாசுச:” என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லிலும், “ஸ்திதோஸ்மி” என்றிருக்கலாயிறே இருப்பது; அப்படியே “நான் கூட்டக் கடவேன்” என்று ஒரு வார்த்தை அருளிச்செய்யவேணும். “ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்ட” என்னலாம்படி, “பூர்ணே சதுர்த்தசே வர்ஷே” என்கிறவோபாதி வார்த்தை அருளிச்செய்தருள வேணும். “இத்தைக் கழிக்க வேணும்” என்றிருக்கிற என்னை, நீ உகந்தாரைக் கொடு போய் வைக்கும் தேசத்திலே, ஸர்வசக்தியான நீயே என்று கொடு போய் வைக்கக்கடவை? இக்கோட்டையிட்ட இவன்தானே கழிக்க வேணுமிறே. விரோதியைப் போக்கிலும் இவனைப் பற்ற வேணும், தன்னைப் பெறிலும் தன்னாலே பெறவேணும்; “மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே”, “தமேவ சரணம் கச்ச”. பிள்ளை திருநறையூரையர், “ஒரு குருவி பிணைத்த பிணை ஒருவரால் அவிழ்க்க வொண்கிறதில்லை; ஒரு ஸர்வசக்தி கர்மாநுகூலமாகப் பிணைத்த பிணையை அவனைக் காற்கட்டாதே, இவ்வெலியெலும்பனான ஸம்ஸாரியால் அவிழ்த்துக் கொள்ளப் போமோ?” என்று பணிப்பர்.

விளக்கம் – இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “இதிலிருந்து உம்மைக் கொண்டு போகும்படியாக நீவிர் கூறுகிறீர். இது எப்படி?” என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (உன் கொழுஞ்சோதி உயரத்து) – ஸம்ஸார ஸம்பந்தம் என்பது சிறிதும் அற்றதும், சுத்தஸத்வமயமாக உள்ளதும், எல்லை இல்லாத தேஜஸ் கொண்டதும் ஆகிய பரமபதத்தில், (கூட்டரிய திருவடிகள்) - நம்முடைய முயற்சியால் அடைய இயலாத திருவடிகளை. (எஞ்ஞான்று) – கீதை (18-66) - மாசுச: - வருத்தம் கொள்ளாதே - என்று நீ கூறியது போன்று இப்போது உரைத்தாலும், கீதை (18-73) – ஸ்திதோஸ்மி - உறுதியுடன் உள்ளேன் - என்று கூறியது போன்று நான் இருக்கலாம். அது போன்றே, “நாம் உன்னை நம்முடன் சேர்த்துக் கொள்வேன்” என்று ஒரு வார்த்தை அருளிச்செய்ய வேண்டும். “இந்த ஸம்ஸார உலகிலிருந்து என்னை நீக்கவேண்டும்” என்று உள்ள என்னை, நீ உகப்பவர்களைக் கொண்டு வைக்கும் பரமபதத்தில், அனைத்து சக்திகளையும் கொண்ட நீ எந்த நாளில் கொண்டு சேர்க்கப் போகிறாய்? இவ்விதம் ஆழ்வார் கூறியது ஏனென்றால், அவன் உண்டாக்கி வைத்த கோட்டையிலிருந்து அவன் மட்டுமே வெளியேற்ற இயலும். விரோதியைப் போக்குவதற்கு அவனையே பற்ற வேண்டும், அவனைப் பெறுவதற்கும் அவனையே பற்ற வேண்டும். கீதை (7-14) – மாம் ஏவ யே ப்ரபத்யந்தே – என்னை மட்டுமே சரணம் புகுந்து - என்றும், கீதை (18-62) – தமேவ சரணம் – அவனையே சரணம் புகுந்து - என்றும் கூறியது காண்க. பிள்ளை திருநறையூர் அரையர், “ஒரு குருவி கட்டிய கூட்டை வேறு யாராலும் அவிழ்க்க இயலாது. அனைத்து சக்திகளையும் கொண்ட ஒருவன், கர்மங்களில் அடிப்படையில் அமைத்த கூட்டை அவனைப் பற்றாமல், இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள அற்பமான சக்தி கொண்ட ஒருவனால் அவிழ்த்துக் கொள்ள இயலுமோ?”, என்றார்.

4-9-9 கூட்டுதி நின் குரைகழல்கள் இமையோரும் தொழாவகை செய்து

ஆட்டுதி நீ அரவணையாய் அடியேனுமதுவறிவன்

வேட்கையெல்லாம் விடுத்தென்னை உன் திருவடியே சுமந்துழல்க்

கூட்டரிய திருவடிகள் கூட்டினை நான் கண்டேனே

பொருள் – உன்னால் விரும்பப்படுபவர்களை, அவர்கள் ஞானம் அற்றவர்கள் என்றாலும் உனது திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொள்கிறாய். தங்களுடைய முயற்சியால் உன்னைக் காண முயல்பவர்கள் தேவர்களாக இருந்தாலும் கூட, உன்னால் எண்ணப்படாத அவர்கள், உன்னைக் கண்டு அனுபவிக்க இயலாதபடிச் செய்கிறாய். ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ளவனே! அடியார்கள் விஷயத்தில் ஸௌலப்யமும், மற்றவர்கள் விஷயத்தில் ஸௌலப்யம் அற்றவனாகவும் உள்ள உனது இயல்பை நான் அறிவேன். எப்படி? மற்ற விஷயங்களில் உள்ள ஈடுபாடுகள் அனைத்தையும் முற்றிலுமாக விலக்கி, உன்னை அல்லாமல் வேறு எதிலும் ஆசை அற்ற என்னை, எல்லையற்ற இன்பம் அளிக்கவல்லதும் பெற இயலாததும் ஆகிய உனது திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொண்டாய். இதனை நான் கண்டேன். இது உறுதியாகும்.

அவதாரிகை - இவருடைய ஸம்ஸாராநுஸந்தாநத்தாலே வந்த வ்யஸநமெல்லாம் தீரும்படி, திருநாட்டிலிருந்து இருப்பைக் காட்டியருள, கண்டு அனுபவிக்கப் பெற்றேனென்று த்ருப்தராகிறார்.

விளக்கம் – ஆழ்வாருடைய ஸம்ஸாரத்தைக் குறித்த சிந்தனை காரணமாக அவருக்கு ஏற்பட்ட துன்பம் அனைத்து நீங்கும்படியாக, அவர் பரமபதத்தில் உள்ள இருப்பை, அவருக்கு அவன் காண்பித்தான். “அதனைக் கண்டு நான் அனுபவிக்கப் பெற்றேன்” என்று மனநிறைவு கொள்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கூட்டுதி நின்குரைகழல்கள்) அளவிலிகளாகவுமாம், நீ உகந்தாரை உன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளுதி. குரையென்று பெருமையாதல், ஆபரண த்வநியாதல். (இமையேயார் இத்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகளேயாகிலும், நீ நினையாதாரை வந்து கிட்டாதபடி பண்ணி அலைப்புதி. (அரவணையாய்) “கூட்டுதி” என்றதுக்கு உதாஹரணம். (அடியேனும் அதுவறிவன்) லோக வேதங்களிலே ப்ரஸித்தமான உன்படியை நானும் அறிவேன். அறிந்தபடிதான் என்? என்னில்; (வேட்கையெல்லாம் விடுத்து) எனக்கு உன்னையொழிந்தவையாம் அத்தனையன்றோ ஆசைப்படுகைக்கு; உன் விபூதியில் நான் “எனக்கு, எனக்கு” என்னாததுண்டோ? “யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்வீடு”

செய்திலையோ? (உன் திருவடியே சுமந்துமூல) பாஹ்ய விஷயங்களிலுண்டான ஆசையெல்லாம் உன்பக்கலிலேயாய், உன் திருவடிகளையே நான் ஆதரித்து, அதுவே யாத்ரையாய்ச் செல்லும்படிக்காக. (கூட்டரிய இத்யாதி) யாவர் சிலர்க்கும் தந்தாமால் சேர்த்துக் கொள்ளவரிய திருவடிகளை நான் சேரும்படி என்னைச் சேர்த்துக் கொண்டாய். இது நான் கேட்டார் வாய்க் கேட்டுச் சொல்லுகிறேனல்லேன்; அனுபவத்தாலே சொல்லுகிறேன்.

விளக்கம் - (கூட்டுதி நின்குரைகழல்கள்) - அறிவற்றவர்கலாக உள்ளபோதிலும், நீ உகப்பவர்களை உனது திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொள்கிறாய். குரை என்பதற்கு பெருமை என்றும், ஆபரணங்களுடைய ஒலி என்றும் இரண்டு பொருள்கள் உள்ளன. (இமையோர் இத்யாதி) - நீ நினைக்காதவர்கள் நான்முகன் போன்றவர்களாக உள்ளபோதிலும், உன்னை அவர்கள் வந்து கிட்டாதபடி, அவர்களை அலையச் செய்கிறாய். (அரவணையாய்) - “அரவணை” என்ற சொல்லானது, இவன் தனக்கு விருப்பமானவர்களைத் தன்னுடன் சேர்ந்துக் கொள்வதற்கு உதாரணம் ஆகிறது. (அடியேனும் அது அறிவேன்) - இந்த லோகத்து வழக்கங்களிலும், வேதங்களிலும் உனது விதத்தை நான் அறிவேன். இவர் எப்படி அறிந்தார்? (வேட்கை எல்லாம் விடுத்து) - உன்னை அல்லாமல் மற்ற அனைத்தைக் குறித்தும் ஆசை கொள்வதாக இந்த உலகம் உள்ளது. “எனக்கு, எனக்கு” என்று விரும்பாத பொருள்கள் ஏதேனும் இங்கு உள்ளதோ? திருவிருத்தம் (95) - யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்வீடு - என்பதை நீ செய்ய மாட்டாயோ? (உன் திருவடியே சுமந்து உமூல) - மற்ற விஷயங்களில் உண்டான விருப்பங்கள் அனைத்தும் உனது திருவடிகளில் மாறும்படியாக, உனது திருவடிகளை மட்டுமே நான் பற்றி நின்று, அதுவே எனது வாழ்வு செல்வதற்கு ஏற்றவிதமாக. (கூட்டரிய இத்யாதி) - மற்றவர்களால் தங்களுடைய முயற்சியால் சேர்த்துக் கொள்வதற்கு இயலாத திருவடிகளை நான் வந்து அடையும்படி என்னைச் சேர்த்துக் கொண்டாய். இதனை மற்றவர்கள் கூறக் கேட்டு நான் உரைக்கவில்லை, எனது அனுபவத்தின் மூலம் கூறுகிறேன்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 34)

வ்யாக்யானம் - (நாவேசுஷஸே யதி) “ததைசுஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி” என்று அஸத்கல்பரான சேதநரைக் கடாசுஷித்திலையாகில். அநாதி காலம் பண்ணிப் போந்த அபராதங்களைப் பாராதே, அவற்றினுடைய துர்க்கதியைப் பார்த்து க்ருபா பரதந்த்ரனாயிறே அப்போதே கடாசுஷித்தது; அல்லது உன்னைக் கடாசுஷித்திலையே என்பாரில்லையே. (தத:) “பஹு ஸ்யாம்” என்கிற ஸங்கல்பத்துக்குப் பின்பு, புவன ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு உண்டான தூரத்தைச் சொல்லுகிறது. (அமுநி புவநாநி பவிதுமேவ நாலம்) போக மோசுஷங்களை ஸாதித்துக் கொள்ளுகைக்கு ஏகாந்தமான சதுர்தச புவநங்களானவை உண்டாகவே மாட்டாது. வ்யதிரேக நிர்தேசம் அர்த்த ஸ்தைர்யத்துக்காக. “கோ ஹ்யேவாந்யாத் க: ப்ராண்யாத்”, “ந ததஸ்தி விநா யத் ஸ்யாந்மயா பூதம் சராசரம்” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (நாவேசுஷஸே யதி) - சாந். (6-2-3) - தத் ஐசுஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி - நான் பலவாக கடவேன் என்று ஸங்கல்பித்து; தேஜஸ்ஸைப் படைத்தது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அஸத் வஸ்துக்கள் போன்று கிடந்த சேதநர்களை நீ கடாசுஷிக்கவில்லை என்று கூற இயலுமா? எல்லையற்ற காலமாகச் செய்து வந்த பலவிதமான குற்றங்களை ஆராயாமல், அவற்றின் தாழ்ந்த நிலையைக் கண்டு, க்ருபைக்கு மற்றவர்கள் வசப்பட்டவன் என்பதால் அல்லவோ உடனே கடாசுஷித்தாய். அல்லது உன்னை “கடாசுஷம் செய்யாதவன்” என்று கூறுபவர்கள் இல்லை. (தத:) - சாந். (6-2-3) - பஹு ஸ்யாம் - பலவாகக் கடவேன்

- என்ற ஸங்கல்பத்திற்குப் பின்பு, புவனத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கு முன்பு, உள்ள இடைவெளி கூறப்பட்டது. (அமுநி புவநாநி பவிதுமேவ நாலம்) - இன்பங்கள் மற்றும் மோசஷம் ஆகியவற்றைப் பெறுவதற்கு ஒரே இடமாக உள்ள பதினான்கு லோகங்கள் ஏற்பட்டிருக்காது. இவ்விதம் மாறுபட்டுக் கூறுவது, இங்கு கூற வந்த கருத்தை ஆழமாக உணர்த்தவே ஆகும். தைஆ. (7) - கோ ஹி ஏவ அந்யாத் க: ப்ராண்யாத் - பரமபுருஷனை வேறு யார் மூலம் அடைய இயலும் - என்றும், கீதை (10-39) - ந ததஸ்தி விநா யத் ஸ்யாந்மயா பூதம் சராசரம் - அசையக்கூடிய மற்றும் அசையாத இவற்றில், நான் இல்லாத ஏதும் இல்லை - என்றும் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (குத: ப்ரவ்ருத்தி:) உன் ஸங்கல்பமொழிய உண்டாகமாட்டாத இவை ப்ரவர்த்திப்பது எத்தாலே? ஸகலோத்பத்தியும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியும், உன்னுடைய கடாசஷ பலமன்றோ என்கை. (ப்ரபோ) ஜகத்காரணத்வ ப்ரயுக்தமான ஐச்வர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது. (ஸர்வஜந்தோரேவம் நிஸர்க்க ஸுஹ்ருதி) நித்யவிபூதி உண்டாயிருக்க, இவற்றை இழக்கையாலே, “ஸ ஏகாகீ ந ரமேத” என்னும்படி தனிமைப்பாடாய், ப்ரஹ்ம ருத்ராதி ஸ்தாவராந்தமான ஜந்து ஜாதத்துக்குக் கரண களேபரங்களைக் கொடுத்துக் குறைதீர்ந்தாய் என்னும்படி அகாரண ஸுஹ்ருத்தான உன்பக்கல். (ஸ்வாமிந்) இவற்றை உண்டாக்குகிற இது உன் பேறாக வேண்டிற்று, இவற்றோடு உண்டான குடல் துடக்கிறே. “ஸ்வமுத்திச்ய உபாதத்தே” என்றே அபியுக்தர் வார்த்தை. ஸ்வவ்யதிரித்த ஸகல சேதனாசேதனங்களும் உனக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமான ஸ்வாமித்வத்தை உடையவனே! (இதமாச்ரித வத்ஸலத்வம் ந சித்ரம்) ஸகல வாங்மநஸாகோசரமான த்வத் விஷய ஸ்தோத்ரத்துக்கு யோக்யனாம்படி என் பக்கல் உண்டான வத்ஸலத்வம் உனக்கு ஆச்சர்யமோ? “கிமத்ர சித்ரம்” இத்யாதி. ஜகத்காரணத்வத்தாலே ஸர்வோத்க்ருஷ்டனென்றும், “காரணம் து த்யேய:” என்கையாலே ஸர்வஸமாச்ரயணீயனென்றும், “ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி” என்கையாலே ப்ராப்ய னென்றும், ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைத் தன் பேறாகப் பண்ணுகையாலே ஸர்வ ஸ்வாமி யென்றும், தாம் ஸ்தோத்ரத்திலே மூளும்படி முகங்காட்டுகையாலே ஆச்ரிதவத்ஸலத்வமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் - (குத: ப்ரவ்ருத்தி:) - உனது ஸங்கல்பம் இன்றி உண்டாக இயலாத இவை தொடர்ந்து வாழ்வது எப்படி? அனைத்து உற்பத்தி மற்றும் செயல்களிலிருந்து விடுபடுதல் ஆகியவை உனது கடாஷத்தின் வலிமை அல்லவோ? (ப்ரபோ) - ஜகத்காரணப் பொருளாக இருத்தலுக்கு அவசியமான ஐச்வர்யத்தைக் கூறுகிறார். (ஸ்வஜந்தோரேவம் நிஸர்க்க ஸுஹ்ருதி) - நித்யவிபூதியானது உள்ளபோதிலும், இவை அனைத்தும் இல்லை என்பதால், மஹோபநிஷத்தில் - ஸ ஏகாகீ ந ரமேத - தனிமையாக இருந்த நாராயணன் மகிழ்வுடன் இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, தனிமையாக இருந்ததால், நான்முகன் ருத்ரன் தொடக்கமாக தாவரம் முடிய உள்ள அனைத்து உயிர்களுக்கும் உடல் உறுப்புக்களை அளித்து, உனது குறையைத் தீர்த்துக்கொண்டாய் என்று கூறலாம்படி, எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி நன்மை செய்யும் உன்னிடம். (ஸ்வாமிந்) - இவற்றைப் படைக்கின்ற இந்தச் செயல் உனது பேறாக இருப்பது ஏன் என்றால், இவற்றுடன் உனக்கு உள்ள உறவுமுறை காரணமாகவே ஆகும். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-88) - ஸ்வம் உத்திச்ய உபாதத்தே - ஸ்ருஷ்டி போன்றவை மூலம் சேதநர்களைத் தனக்காக அமைக்கிறான் - என்று கூறியது காணலாம். உன்னைத் தவிர்த்து காணப்படும் மற்ற அனைத்து சேதந அசேதநங்களும், வேறு யாருக்கும் வசப்படாமல் உனக்கு மட்டுமே அடிமை என்று உள்ளபடியான எஜமானத்தன்மை கொண்டவனே! (இதம் ஆச்ரித வத்ஸல்த்வம் ந சித்ரம்)- அனைத்து சொற்கள் மற்றும் சிந்தனைக்கு எட்டாதபடி உள்ள உனது விஷயமான இந்தத் துதியை இயற்றுவதற்கு நான் யோக்யனாக உள்ள நிலை என்பது உனது வாத்ஸல்யத்தால் ஏற்பட்டது; இந்த வாத்ஸல்யம் உனக்கு உள்ளது என்பது வியப்போ? யுத்தகாண்டம் (18-36) - கிம் அத்ர சித்ரம் - என்ன ஆச்சர்யம் - என்பது காண்க. ஜகத்காரணமாக உள்ள தன்மையால் அனைத்தையும் படைப்பவன் என்றும்; அதர்வசிகையில் - காரணம் து த்யேய: - காரணப்பொருளே த்யானிக்கத்தக்கது - என்று கூறப்படுவதால் அனைவரும் சென்று சரணம் அடையத்தக்கவன் என்றும்; தைத்திரீயம் (7) - ஏஷ ஹி ஏவ ஆநந்தயாதி - யாரால் ஆனந்தம் அடைய இயலும் - என்று கூறுவதால் அவனே அடையத்தக்கவன் என்றும்; ஸ்ருஷ்டி போன்ற அனைத்தையும் தனது பேறாகச் செய்வதால் அனைத்திற்கும் ஸ்வாமி என்றும்; தனது துதியில் ஈடுபடும்படியாகத் திருமுகம்

காண்பிப்பதால், அடியார்களிடம் வாத்ஸல்யம் கொண்டவன் என்றும் கூறப்பட்டது.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்